

Zendingsviering Rome
30 september 2010
St. Jan van Lateranen

Hoofdcelebrant: deken Ad van der Helm

Begroeting

Welkom in deze viering in de moeder van alle kerken, de bisschopskerk van de bisschop van Rome, zetel van een aantal middeleeuwse concilies. Dit is de belangrijkste van de vier grote basilieken van Rome, de aartsbasiliek. Het is een bijzonder voorrecht om U in deze eucharistieviering voor te mogen gaan, te midden van mijn collega's.

Bijna aan het einde van ons verblijf in Rome - de groep uit Den Haag mag nog een dagje blijven – kijken we terug op de ontmoeting met deze stad, haar geloof, haar kerk, haar kunst, haar mensen, haar geschiedenis. Ieder van ons heeft beelden die hij/zij met zich meeneemt; we laten intenties en gebeden hier en nemen inspiratie weer mee terug.

Op de weg van ons bisdom is dit een interessante halteplaats geweest, samen met onze bisschop die nu helaas elders is. Geestelijk verzameld rondom hem, richten we ons op Christus die ons tot hier geroepen heeft, die ons heeft uitgenodigd om deze bedevaart te maken en die ons ook verder zal leiden in ons leven en in onze kerk.

We staan in deze viering in het bijzonder stil bij ons doopsel, we zullen ons geloof opnieuw belijden als engagement om op de weg verder te gaan en als leerlingen van Jezus Christus zijn weg te volgen.

Preek

Waar is je thuis? Na een kleine week reizen, zult U misschien zeggen: daar waar mijn bed staat! U verlangt wellicht naar Uw eigen bed. Of U mist Uw dierbaren, kinderen, partners die thuis zijn gebleven. U verlangt misschien ook weer terug naar de taken die thuis op U wachten. Met veel plezier bent U vertrokken, maar ik weet ook dat er velen zijn die het ook wel weer fijn vinden om naar huis te gaan.

Ik hoop dat U in de afgelopen dagen de stad en kerk van Rome ook als Uw thuis bent gaan ervaren. Dat deze stad en de kerken van deze stad een plek van bezinning waren, waar U Uw intenties bij God heeft kunnen brengen, dat deze kerken plekken waren waar U goed heeft kunnen bidden, waar U misschien ook wel nieuwe woorden heeft gevonden om mee te bidden, of misschien de kracht van de stilte heeft ervaren waarin Gods aanwezigheid merkbaar is. In die zin hoop ik dat Rome ook Uw thuis is geworden.

Aan de andere kant wil ik U toch wel zeggen dat geloven niet zozeer over thuiskomen gaat, maar over op weg durven gaan. Thuis zijn kan namelijk ook geslotenheid en stilstand betekenen. Wanneer je deuren en ramen gesloten blijven zoals de apostelen thuis waren vlak na het sterven van Jezus opgesloten achter dichte ramen en deuren. Dan is thuis zijn jezelf opsluiten in je burcht van gewoonten en vaste patronen.

Dat thuis zijn is hier niet bedoeld. Het thuis zijn in Bijbelse zin is geborgenheid ervaren bij God, verbondenheid met anderen, je geroepen weten om je eigen weg te gaan, een goede weg ook wanneer die bij tijd en wijle moeilijk is.

Niet je eigen woning is je thuis, en zeker niet je land of je stad: heel de wereld is ons thuis. Niet de wereld zoals zij is, maar de wereld als ons werkterrein en als veld voor ons getuigenis. We gaan dus niet naar huis om ons weer terug te trekken achter de gordijnen van ons huis en achter de muren van ons gevestigde routinematige geloof. We gaan naar huis om nog beter op weg te gaan, om als gedoopten onze geloofsweg te gaan.

Wat hebben we te zeggen tegen de mensen die we thuis ontmoeten, zowel familieleden en vrienden, andere parochianen die helaas niet meegegaan zijn? Praat je over vragen als: "Heb je mooi weer gehad en heb je lekker gegeten?", of gaat het gesprek meer over wat je ten diepste beleefd en ervaren hebt op deze

bedevaart? Laten we daartoe de lezing uit Job hernemen: deze ongelukkige is zelfs bij zijn eigen dierbaren niet meer thuis. Zijn huis is hij kwijt; bij de ellende van zijn economische, sociale en fysieke ramspoed, voegt zich zijn geestelijke nood. Hij voelt zich zelfs vervolgd door God.

Wie het hele boek van Job leest, gaat met hem op weg: een geestelijke weg, een pelgrimsweg die hem voert langs de argumenten van zijn zogenaamde vrienden. Met grote zekerheid en duidelijke taal weten zij hem te woord te staan en hem uitleg te geven. Maar dit geeft geen troost aan Job: hij voelt zich niet thuis bij de fraaie theorieën en argumentaties die zij over hem uitstorten. Goed bedoeld misschien, maar nutteloos en troosteloos. Een troosteloos geloof kun je maar beter wegdoen en opzij leggen. We herkennen ons in Job als we mensen ontmoeten die ons adviseren ons geloof en onze kerk maar op te geven. Maar hoe luider die stem om ons heen ook wordt, er blijft in ons een andere stem klinken die ons ten diepste raakt en die zin en betekenis geeft aan ons leven. Deze stem willen we blijven volgen. Ik hoop dat U die stem deze dagen ook sterker heeft gehoord in Uw eigen hart, in Uw gesprekken en ontmoetingen, en in Uw gebed. Dit is de stem die ons thuis brengt bij God.

Job toont een onverbeterlijk en onverwoestbaar vertrouwen tegen de klippen op: Ik weet dat mijn verlosser leeft! Een roep die uit de diepste put van zijn ellende komt. Dit geloof is het besef dat wij in God zijn, bij Hem geborgen zijn, Hij de laatste rots die overeind blijft als alle andere houvasten ons ontbreken. Dat is zijn thuis. En wanneer op het einde van boek Job de stem van God klinkt, is er troost. Geen uitleg en geen verklaring. God hoeft zich niet te verantwoorden voor wat wij niet kunnen begrijpen. Maar de liefdevolle stem van God brengt Job weet thuis bij zijn diepste vertrouwen en dat is de weg ten leven.

Van die weg getuigen de leerlingen die in het evangelie worden uitgezonden. Zij laten alle ballast achter zich, alle hulpmiddelen van macht en aanzien en rijkdom om zich slechts te laten voeden door het evangelie van Christus. Dat mag voor ons een bemoedigende weg zijn wanneer wij denken aan wat wij allemaal mee dragen als ballast en verantwoordelijkheden. Niet dat we dat allemaal maar simpelweg weg moeten doen, maar de vraag is: Klinkt daartussen door nog wel steeds het evangelie? Is ons eigen geloof daarbij nog zichtbaar en voelbaar? Stralen wij nog uit dat we zelf ervaren dat Christus ons bevrijdt en zegen?

De uitdaging die wij als bisschop meedragen is geen eenvoudige. We staan voor een nieuwe tijd, over niet al te lange tijd een nieuwe bisschop, die net als onze huidige bisschop heeft gedaan, het gesprek zal zoeken met de mensen van nu, met de generatie van de toekomst, met de rijkdom van ons geloof en onze traditie in zijn hart.

Deze reis naar Rome is niet een soort intermezzo of vakantie. Het is een halteplaats geweest waar we thuis mochten komen om straks ook weer thuis te komen bij mensen met wie we ons geloof delen met de vrede in ons hart. Deze vrede dient ons herkenningsteken te zijn, diepe vrede in onszelf, vrede die van God komt en die wij doorgeven aan mensen om ons heen, en aan allen die wij ontmoeten. Mogen wij daartoe onderweg zijn, net als de leerlingen van Jezus, opdat wij zelf thuis zijn bij God en anderen ook diezelfde weg kunnen wijzen om zich thuis te weten bij God. We kunnen dat tonen op onze weg van naastenliefde waartoe Christus ons oproept.

Daartoe herinneren we ons doopsel. Ik nodig U daarom uit om in de stilte die zal volgen op deze homilie na te denken over Uw doopsel, wat betekent het nu nog voor U? Wanneer realiseert U zich dat U gedoopt bent? Wanneer ervaart U de betekenis en de kracht van Uw gedoopt zijn? Bewaar deze woorden en gedachten als vrucht van deze bedevaart.

Amen